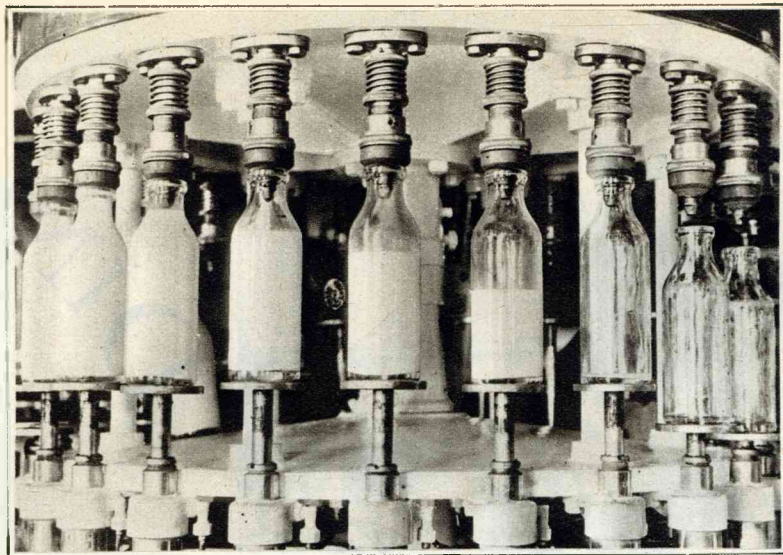

YOGHURT-ARCHITECTUUR. Monumentaal voorkomen van de automatische flesschen-vulmachine in een Berlijnsche zuivelfabriek. De flesschen (rechts ziet men ze leeg) worden omhoog tegen de schroefkraan gedrukt en een afgestemde hoeveelheid yoghurt komt in de flesch.

V

VOORTEEKENEN

DOOR H. V. D. HORST

Meneer Onderwater richtte zich uit den tuinstoel op, wreef zich de oogen uit, huiverde even, sloeg zich de asch van zijn vest, en keek op zijn horloge.

Ja waarlijk: hij had twee volle uren zitten dutten. Hij vischte een eind sigaar uit de kussens, die zijn moede lendenen hadden gesteund, verwonderde er zich niet buitensporig over, dat hij nog geen brand had gesticht, rekte zich ongegeneerd uit, huiverde nog eens, en ging het zomer-pension binnen om zijn vrouw te zoeken. In de deur van de slaapkamer liep hij het touw-blonde dorpskind bijna de gevulde lampetkan uit de hand.

„Heb je mijn vrouw ook gezien?” vroeg hij wat kribbig.

„Mevrouw is gaan zwemmen,” zei de Veluwsche Rebecca, „ik heb gezien, dat ze haar zwempak van het droogrek heeft weggepakt.”

„Dat weet ik ook,” zei meneer Onderwater nog kribbiger, „maar dat is al meer dan twee uur geleden.”

Het meisje met het denkt-u-vooral-om-de-fooi-gezicht aarzelde, maar ze haalde diplomatiek de schouders op en zweeg met een gelatenheid, alsof ze zooveel jaren getrouwd was als ze jaren telde.

En daarom schoot Onderwater zich in zijn modieus sportcolbert, streek zijn lever-worst-kleurige zomer-pantalon glad, pakte zijn wandelstok, smakte de deur achter zich dicht, iets harder dan noodig was, en ging op weg naar de plaats, waar de Veluwsche sprengen te zamen komen en zich storten in een kuil, die met den naam zwembad wordt betiteld.

Daar vond hij mevrouw Onderwater. Ze zag er behuild uit. Ze zat op de bovenste trede van het trapje, dat naar het bassin voerde. Achter haar stond een meewarige pension-genoote, een paar meter verder zoog de badman onverschillig aan zijn pijp.

„Wat is hier gebeurd?” vroeg meneer Onderwater met een tikje meer gezag dan waarop zijn plaats in de echtelijke samenleving hem recht gaf.

„Ik heb bij het zwemmen mijn trouwring verloren,” schreide mevrouw Onderwater.

Meneer had een ongezouten verwijt op de lippen: het was niet het eerste kleinood, dat zijn vrouw verspeelde. Maar hij was hard op weg naar zijn koperen bruiloft, en

ten slotte verliest een niet-uitgesproken verwijt niets van zijn kracht. Dus zei hij enkel:

„Nou, dat is lam! Maar enfin... wat is er aan te doen? Als je hem verloren hebt, ben je hem kwijt!”

„Die snuggere opmerkingen van jou óók nog!” smaalde mevrouw.

„Nu ja, of je hier nu blijft treuren, geeft toch niet. Weg is weg. Kom nu maar!”

„Wat zeg je kómen!” stoof zijn gade op „wat ben jij toch een ezel!”

„Dat is het toppunt,” trachtte hij terug te kaatsen. „Wie z'n schuld is 't, dat die ring weg is?”

Daar mevrouw Onderwater 't sieraad destijds van haar man had gekregen, viel 't antwoord haar niet moeilijk, en met het vuur der waarachtige overtuiging zei ze daarom: „Jij!”

Maar Onderwater was — zooals gezegd — niet meer in de wittebroodsweken. En hij zei derhalve:

„Nu goed... ik! Kom nu maar!”

„Hoe kan ik dat?” kreet zij wanhopig. „ik moet mijn ring terug hebben!”

„Ik zal een anderen voor je kopen!”

„Hij koopt een anderen!” smaalde zij. Als om steun te zoeken in haar heilige verontwaardiging herhaalde ze tot het warm-meevoelende auditorium:

„Hij koopt 'n anderen!” En alsof zij dien steun onmiddellijk gevonden had, barstte ze los:

„Maar weet je dan niet, dat je een ontzettend ongeluk krijgt, als je je trouwring verliest? Hier mevrouw Spitsbergen heeft het meegemaakt...”

Mevrouw Spitsbergen stond voor het aandrigen van de noodige argumenten voor haar bewering in gevechtshouding. Onderwater dekte zich:

„Nooit van gehoord!”

„Natuurlijk niet. Hij heeft er nooit van gehoord!” derde-persoonde mevrouw Onderwater verder. „Dat weet toch de eerste de beste.”

Mevrouw Spitsbergen begon:

„Mijn man...” maar meneer Onderwater besloot resoluut:

„Goed. Maar ik ga naar huis!”

„Hij gaat naar huis! Maar begrijp je

dan niet, wat je doen moet, als je nog een greintje gevoel hebt?”

„Zeker ik zal een nieuwen voor je kopen. Kom nu maar.”

Mevrouw Onderwater sloeg de handen in elkaar.

„Een nieuwe! Hij koopt een nieuwen!! Man kleed je uit, en spring in het water! Ik kan onmogelijk zonder ring naar huis teruggaan. Dat brengt absoluut ongeluk!”

„Ja, maar ik kan nu toch niet...”

„Je moet! Dan trek je mijn badpak maar aan!”

Over deze verplichting ontspon zich een langdurig dispuut, dat daarmee eindigde, dat Onderwater zijn jasje losknoopte, zich in een kleedkamer absenteerde, en ten slotte huiverend verscheen in een fraai gebied en gestrookt badcostum, waarvan het kuische rokje leutig wapperde in de koele zomerbries.....

„Kijk hier eens!”

Hij dook, kwam met zijn oor op 'n steen terecht, en kwam weer proestend boven.

„Hier! Kijk hier dan toch eens!” Hij dook, en kwam weer boven.

„Waar heb je dan precies gebaad?” vroeg hij rillend.

„Hier, langs den kant!” Hij dook langs den kant. Toen ging hij wanhopig op de onderste trede van het trapje zitten.

„Ik kan niet meer,” zuchtte hij.

„Dat ontbrak er nog maar aan! Vooruit! Ik moet mijn ring terug hebben! Kan 't jou dan niets schelen, als het ongeluk mij treft?”

En hij dook.

Schemering daalde over de dreven... En Onderwater dook. Zijn vrouw boog zich dieper over de balustrade, en riep:

„Duik hier eens; toen ik er was, stond er een oostenwind; misschien is hij weggedreven.”

In werkelijkheid had er een stevige oostenwind gewaaid, en ofschoon het soortelijk gewicht óók van niet te dure trouwringen nog altijd hooger is dan dat van Veluwsch sprengen-water en er dus tusschen de windrichting en het zoekraken van het huwelijks-symboolgeenerleiverbandbestond, dook de heer Onderwater opnieuw.

Na vijf-en-een-half uur zag hij blauw van de kou. Zwijgend keerden zij naar het pension terug. Het eten was koud geworden. Onderwater ging direct naar bed, en sidderde van koorts. Hij rolde zich in vijf dekens, slikte aspirine en warme kwast. Maar de koorts liep hooger en hooger. De dorpsdokter, die nog om elf uur gehaald werd, aarzelde tusschen ijs op het hoofd of warmwater-compressen op de maag. Het is niet zeker, of een vlugger besluit redding had kunnen brengen... een feit is, dat meneer Onderwater te vier minuten over half twaalf den laatsten adem uitblies.....

Het heele pension stond overeind; mevrouw Onderwater was geslagen. Rebecca huilde. De andere pensiongasten — oude grijze dames met fluweelen keelbandjes, zooals ze in ieder pension in ieder vacantieoord te vinden zijn — bespraken het geval met diep medegevoel. En mevrouw Spitsbergen zei min of meer snauwerig tot 'r echtviend:

„Zie je nu wel, jij die nooit wat gelooven wilt van voortekenen: vanmiddag verloor mevrouw Onderwater haar trouwring, en...”

„Nu, wat en?” vroeg hij.

„..... en nog denzelfden dag is haar man gestorven! Die arme vrouw!”